

Rode maneschijn

Rode maneschijn

Martine Pauwels

Met dank aan Vanessa Wouters voor de hulp bij het corrigeren.

Ik draag dit boek op aan An Claes. Zonder haar had ik mijn pen al lang aan de wilgen gehangen.

Zij wist me te motiveren en te overtuigen dat ik het in mij had om een goede schrijfster te zijn.

Ik heb geen woorden om te zeggen hoe hard ze gemist wordt, maar ze heeft me overtuigd nooit op te geven.

Schrijver: Martine Pauwels

Coverontwerp: Martine Pauwels, foto Filip van Buynder

ISBN: 9789463422178

©Martine Pauwels

Hoofdstuk 1

Vlaanderen, anno 1225

Hoefgetrappel brak de stilte toen twee adellijke jonge ruiters hun rijdieren over een bospad leidden, dat uitkwam op een domein met velden en boerderijen. In het midden stond een grote burcht, die omgeven was door een brede, diepe slotgracht.

"We naderen het land van mijn vader", zuchtte de ene ruiter, terwijl hij zijn halflange, bruine haren uit zijn gelijk gekleurde ogen streek.

"Jouw land", corrigeerde de andere jonge man, die groter en breder gebouwd was. Hij had lange, rode haren, die sierlijk over zijn schouders vielen. Zijn felle, groene ogen speurden de omgeving af.

"Doe me er niet aan denken", snauwde zijn vriend. "Ik ben blij dat ik jou heb, Koenraad, want ik ken niemand op mijn eigen domein. Zelfs mijn moeder is een vreemde voor mij geworden. Ik kan me mijn vader nog amper herinneren."

"Maarten, het komt goed", suste Koenraad. "Valt het je ook niet op dat het hier nogal doods is? Nu had ik geen warm welkom verwacht, maar ik zie hier geen levende ziel, op wat vliegen na."

Op dat moment weerklonk het krassen van raven en kraaien. De twee jonge mannen zagen de grote, zwarte vogels in de lucht zwerven. Het leek een scène na een slagveld, maar tot zover ze wisten, was er geen strijd geweest op het land van heer Diederik, wiens zoon hem kwam opvolgen.

Maarten was eenentwintig en niet zo lang geridderd. Hij had geen idee wat hij moest doen, nu hij heer was van een burcht en alle toebehoren. Het drong tot hem door dat zelfs de mensen zijn bezit waren. Hij mocht er mee doen wat hij wilde.

Hij gaf Koenraad gelijk dat het verdacht stil was. De geur van rottend vlees kwam zijn neus tegemoet. Koenraad rook het

ook. Hun aandacht ging opeens naar een half open gereten, ontbindend koeienkarkas dat in een weide lag. Dat was geen goed teken. De twee jonge ridders reden verder, op paarden die onrustig werden.

Ze zagen boerderijen, maar geen volk. Het was zo stil, dat het zoemen van de vliegen hen begon te irriteren, naast het krassen van de raven en kraaien. Ze werden plots bevangen door de geur, die hun onpasselijk maakte.

"Dat kan niet van die koe alleen zijn", merkte Maarten op, terwijl hij zijn mantel voor zijn neus sloeg.

"Ik dacht net hetzelfde", bekende Koenraad. "Als jij op de paarden let, ga ik op verkenning."

Hij stapte af en gaf zijn teugel aan Maarten. Zijn ogen volgden Koenraad, die naar de dichtstbijzijnde boerderij ging. Zijn eerste vaststelling was dat de deur zwaar beschadigd uit haar hengels hing.

De stank werd erger. Hij had geen idee wat de deur zo kon beschadigen, maar besloot even binnen te gaan kijken.

"Hallo, is er iemand?" vroeg hij, waarna hij enkele passen in de woning zette.

Het was donker binnen. Een open luik liet genoeg licht door, om Koenraad een goed zicht te geven op de binnenkant van de boerderij, die zo hevig rook, dat hij zijn neus afdekte.

Opeens sloeg zijn maag over, toen hij merkte dat hij tussen enkele zwaar verminkte lichamen stond, die er zo erg aan toe waren, dat hij geen idee had, hoeveel mensen het in totaal waren.

Meteen liep hij naar buiten. Het beeld van de ontbindende ingewanden rondom hem, het afgerukte hoofd, waarvan de oogkassen hem leken aan te staren en de hand waar hij bijna over struikelde, werd hem teveel.

Zonder verpinken boog hij voorover en liet de inhoud van zijn maag in het gras terechtkomen. Het was hem duidelijk dat heel het gezin dood was. Ze moesten er al enkele dagen zo liggen. Waarom had niemand hen begraven?

Maarten merkte dat zijn vriend onwel werd. Hij wilde naderen, toen Koenraad teken deed het niet te doen. Hij kende zijn vriend goed genoeg om hem het zicht van het verscheurde gezin te besparen. Met neerhangend hoofd liep hij terug naar Maarten en de paarden.

"Ze zijn dood", stamelde hij. "Geen idee wat hen gegrepen heeft. Het is geen fijn zicht, om nog maar over de geur te zwijgen. Ik denk dat we beter naar het kasteel gaan en horen wat ze daar te zeggen hebben."

Maarten sputterde niet tegen, toen hij zag dat Koenraad zo snel mogelijk terug in het zadel klom en zijn paard de sporen gaf. Hij besloot hem te volgen. Zijn intuïtie meldde hem dat zijn erfenis wel eens een giftig geschenk kon zijn.

Ze naderden zonder nog een woord te wisselen de grote vestiging en maakten zich kenbaar aan de wachten, waarna de ophaalbrug naar beneden ging. Terwijl ze naar binnen reden, voelden ze de gespannen sfeer op hen af komen.

De twee jonge ridders werden door toesnellende knechten geholpen. Hun paarden werden naar de stallen geleid en hun bagage naar hun vertrekken. De jonge ridders stonden versteld van deze behandeling.

In het gewoel trad een priester hen tegemoet. Het was een kleine, magere man met een gebogen houding. Zijn kleine, grijze ogen keken de jongemannen aftastend aan.

"Heer Maarten, welkom thuis", zei hij op een gemaakt vriendelijke toon. "We missen uw vader hier, maar u lijkt sprekend op hem."

"Dat heb ik nog horen vertellen", snauwde Maarten, die moest toegeven dat hij niet wist of hij dat wel of niet graag hoorde, gezien zijn vader eigenlijk een onbekende voor hem was.

"Ik ben vader Gregorius", ging de priester verder, bewust de weerstand die hij bij de jonge ridder vaststelde, negerend. Hij gunde zijn reisgezel geen blik.

Maarten begreep dat niet iedereen opgezet was met zijn vriendschap met Koenraad, wiens vader een beruchte roofridder was. Hij wilde hen niet vergelijken. Daarnaast was hij er van overtuigd dat zijn vader ook geen heilige was.

"Wat is er hier gebeurd?" vroeg hij opeens vlakaf. "Ik zie hier overal zwarte vogels, vliegen en rottende kadavers. Blijkbaar liggen er hier ook mensen dood in hun boerderijen. Heeft u een verklaring?"

De priester had niet verwacht dat zijn nieuwe heer zo direct ging zijn. Hij antwoordde op verveelde toon: "Dat is een tragisch voorval. Bij volle maan, dus een week geleden, zijn we aangevallen door monsters. Blijkbaar zijn het mensen die de vorm van wolven aannemen. We hebben de doden nog niet begraven, omdat ..."

"Omdat je zogezegd bang bent ook besmet te geraken!" werd er opeens aangevuld. De priester stond perplex, toen een jong meisje hen naderde.

Ze was klein en tenger, maar duidelijk niet bang van een confrontatie. Met haar grote, korenblauwe ogen keek ze Maarten aan, terwijl de wind met haar lange, ravenzwarte haren speelde.

"Besmet?" informeerde Maarten, die niet meer kon volgen.

"Luister niet naar die heks! Zij en haar vader hebben het meegebracht", wierp de priester tegen.

Nu was de jonge ridder helemaal niet meer mee. Hij richtte zich tot Koenraad, die heel de tijd stilzwijgend het gesprek gevolgd had.

"Wat denk jij?" vroeg hij op een fluisterton aan zijn vriend.

"Ik zou ze beide uithoren, voor je een besluit neemt", antwoordde Koenraad. "Wat ik zag, stemde me niet gerust. Hier is iets gaande. Ik vind die priester nogal gemaakt."

"En het meisje?"

"Geen katje om zonder handschoenen aan te pakken."

De priester was geïrriteerd, omdat de twee jonge mannen met hun rug naar hem in overleg stonden en gromde: "Let niet op haar! Ze is een gezant van de duivel."

Het meisje sloeg haar armen over elkaar voor haar borst en zweeg. Ze had geen zin om olie op het vuur te gooien of het gesprek van de twee ridders te verstoren. Het kon haar duidelijk niets geven wat men van haar dacht.

De twee jonge ridders draaiden zich terug om en Maarten keek het tweetal voor hem aan. De priester irriteerde hem. Hij deed teveel moeite om te overtuigen, terwijl het meisje zich niet wilde opdringen, maar hem iets duidelijk wilde maken.

"Ik heb mijn besluit genomen", zuchtte Maarten. "Als heer van dit land eis ik dat de overledenen niet langer in hun huizen moeten liggen rotten. Ze verdienen een begrafenis. Dat lijkt me Gods wil. Nu wat die weerwolven betreft: dat is me nieuw, maar aan de hand van wat mijn vriend zegt, lijkt het me zeker niet dat er hier iets menselijk aan het werk is. Vader Gregorius, als u akkoord gaat, wil ik de heks ondervragen."

"Kijk uit, want ze zal u in haar macht hebben, voor u het weet", waarschuwde de priester, terwijl Maarten zich tot het meisje richtte.

"Wie ben jij?" vroeg hij.

"Ik ben Anna, dochter van Balthazar de zwarte, die hier stierf, toen hij jouw vader wilde helpen deze monsters te bestrijden", antwoordde het meisje. "Hij is er door verscheurd, maar als je een aanval overleeft, ben je pas echt dood. Dan ben je vervloekt om elke volle maan in zo een beest te veranderen en te vermoorden wat er op je pad komt."

Maarten merkte dat ze zijn blik ontweek en naar de grond staarde. Ondanks haar gespannen houding, kwam ze hem oprechter over dan de priester.

Compleet overrompeld door het geheel, zei hij opeens: "Ik heb er een lange reis op zitten en rammel. Misschien kan ik op volle maag een beter oordeel vellen."

"Beter op volle maag dan op volle maan", grinnikte Anna, die zijn verandering van onderwerp grappig vond.

Hij staaarde haar even verwonderd aan en vroeg zich af, of ze hem uitlachte of waarschuwde. Hij kreeg geen vat op haar, maar merkte dat Koenraad zoals gewoonlijk positief op nieuws over eten reageerde.

Het meisje had geen idee wat ze van haar nieuwe heer moest denken. Uiterlijk zag ze gelijkenissen met zijn vader, maar zijn uitstraling was compleet anders. Hij was haar een mysterie.

Ze merkte dat hij met de grotere, struise jongeman optrok en eerder naar hem luisterde dan naar de priester. Dat stemde haar gerust.

Iedereen ging naar binnen. Maarten voelde zich een vreemde in zijn eigen burcht. Hij was er vertrokken toen hij zeven jaar was en keerde nu pas terug. Alsof dat nog niet erg genoeg was, bleek zijn land nog geterroriseerd te worden door alles verscheurende monsters, die toesloegen bij volle maan.

Het werd hem even teveel. Na het eten liet hij zich op zijn bed zakken. Dat was comfortabel. Dagen in het zadel hadden hem uitgeput. Hij en Koenraad hadden halt gehouden bij enkele afspanningen, maar op locatie zijn, gaf hem een vreemd gevoel.

Hier droeg hij een zware verantwoordelijkheid. Hij moest uitvissen wat die weerwolven waren. Het was hem duidelijk dat vader Gregorius en Anna elkaar tegenspraken.

Wie van de twee moest hij geloven of vertrouwen? Hij was compleet in de war en hoopte dat hij de situatie juist ging aanpakken. Zijn mensen rekenden op hem. Hij wilde hen niet in de steek laten.

Hoofdstuk 2

Een vrouw van half de dertig keek op van haar borduurraam. Ze legde de naald, die ze zorgvuldig door het doek haalde, neer en keek afwachtend naar de deur, die naar haar gevoel te langzaam open ging. Ze stond op. Haar hart begon sneller te slaan.

"Maarten, ben jij dat echt?" vroeg ze. Haastig trad ze hem tegemoet, toen hij de vrouwenvertrekken betrad.

Maarten keek haar verwonderd aan. Hij herkende zijn eigen moeder nog amper. Veertien jaar geleden moesten ze hem als jongetje van zeven jaar van haar rokken rukken. Hij wilde niet naar het kasteel van zijn meester gaan, maar kon niet anders. Hij moest zoals elke jongen van zijn stand, zijn opleiding krijgen. Zo kwam hij als page aan op het kasteel van heer Godfried.

Het was daar dat hij Koenraad leerde kennen. Die was een jaar ouder en ving hem op, toen hij dreigde kapot te gaan aan zijn onzekerheid. Maarten was er zich van bewust dat hij regelmatig tobde. Hij had weinig zelfvertrouwen, maar zijn grote, roodharige vriend liet niet met zich sullen. Hij sloeg de pestkoppen in elkaar. Door zijn uitzonderlijke spierkracht lieten ze hem ongemoeid. Maarten schaarde zich achter hem voor bescherming.

"Moeder", zei hij kalm, terwijl hij haar aankeek.

Hij zag de tranen in haar grote, blauwe ogen en merkte dat hij uiterlijk meer op zijn vader leek. Hij voelde een ander paar kijkers van dat kaliber op hem gericht. Zo merkte hij een jong meisje op.

Ze was iets molliger en jonger dan Anna. Haar haren hingen in een dikke vlecht over haar schouder. Zij en Maarten hadden dezelfde haarkleur.

Hij beet op zijn lip en herinnerde zich nog de baby, die toen hij vertrok leerde lopen. Het drong tot hem door dat zijn zusje

nog thuis was. Hij vermoedde dat ze al lang getrouwd ging zijn, maar er was schijnbaar iets tussen gekomen.

"Liese, je broer is terug", zuchtte haar moeder. "Kom maar dichterbij. Hij zal je niet opeten."

Vrouwe Machteld en haar man leefden min of meer gescheiden. Hun twee kinderen scheidden zes jaar. De omzwervingen van heer Diederik hadden hem en zijn vrouw doen vervreemden. Hun compleet verschillende karakters maakten hun relatie helemaal onmogelijk.

Maarten keek zijn zusje aan en merkte dat ze hem eerder schuw overkwam. Ze was een contrast tegenover de nogal directe Anna, die ergens nog in zijn hoofd spookte. Wat probeerde de heks hem duidelijk te maken?

Liese had de blauwe ogen van hun moeder, maar de bruine haren van hun vader. Hun moeder verborg haar blonde haren onder een hoofddoek.

"Maarten," zei Liese kalm, "kan je me vergeven, dat ik je nog amper kan herinneren?"

"Dat is geen probleem", bevestigde Maarten. "Ik ben hier ook veel vergeten."

Het viel hem op dat Liese, die eigenlijk Elisabeth heette, nogal verkrampd en onnatuurlijk overkwam. Ze hield haar handen duidelijk in de plooiën van haar jurk en deed geen moeite om hem aan te raken, in tegenstelling tot hun moeder, die hem om de hals viel.

"Liese, laat maar zien", zuchtte vrouwe Machteld, die wist waarom haar dochter nog niet getrouwd was.

"Mijn verloofde heeft me afgewezen", bekende het meisje.

"Hij is je broer en komt hier niet om met je te trouwen", morde haar moeder.

Ze merkte dat haar dochter rood aanliep. Opeens stormde het meisje het vertrek uit. Zo snel als dat haar lange jurk, die ze over haar arm tilde, het haar toeliet, liep ze de trap af.

Maarten wilde haar achterna gaan, maar zijn moeder hield hem tegen en vervolgde: "Toen ze vijf was, vloog er hier een vlinder binnen. Ze wilde hem vangen, trapte op haar jurk en

viel voorover, recht met haar handen in de haard. We hebben ze kunnen blussen, maar ze zien er niet meer uit. Ondanks het feit dat ze vervormd zijn en ze vingers mist, kan ze nog steeds goed borduren. Ze is erg handig. Haar verloofde keek enkel naar het zicht. Ze schaamt zich er voor en eet daarom meestal apart. Haar roeping ligt bij God. Vader Gregorius werkt daar aan."

Maarten liet een diepe zucht. Van dat nieuws was hij niet op de hoogte. Alsof er nog geen problemen genoeg waren met weerwolven, kwam zijn verminkte zusje er nog eens bij. Hij vroeg zich af, wat hem nog te wachten stond.

Liese zette zich in de kapel en keek naar het kruisbeeld op het altaar. Haar vader was dood. Ze was niet close met hem en miste hem niet, maar nu haar broer plots kwam opdagen, voelde ze dat er een nieuwe wind in het kasteel ging waaien. Ze had geen idee welke richting die opging. Ze dacht het hare over alles.

Ze stak haar handen uit haar mouwen. Deze stonden vol verschrompelde huid en misten vingers. Eigenlijk was vooral haar linkerhand niets meer dan een duim, midden- en wijsvinger, die in een vreemde positie stonden. De top van de middenvinger ontbrak.

In een tijd dat mannen naar de handen keken, vond ze het vernederend, dat de hare er niet uit zagen. De blik van haar verloofde, deed haar bij elkaar krimpen. Ze voelde de afkeuring en besepte dat ze in twee kloosters ook al niet welkom was, omdat zelfs moeders oversten leken te twijfelen, of ze met die handen nog iets kon.

De tranen rolden uit haar ogen. Ze voelde zich ellendig. Ergens vond ze het gruwelijk dat God haar op die manier riep, want een deel van haar hoopte dat ze wel had kunnen trouwen en een gezin stichten.

Het drong tot haar door dat ze er nooit bij had stilgestaan of ze haar verloofde wel mocht. Ze was zo opgevoed om plichtgetrouw te zijn en niet om lief te hebben.